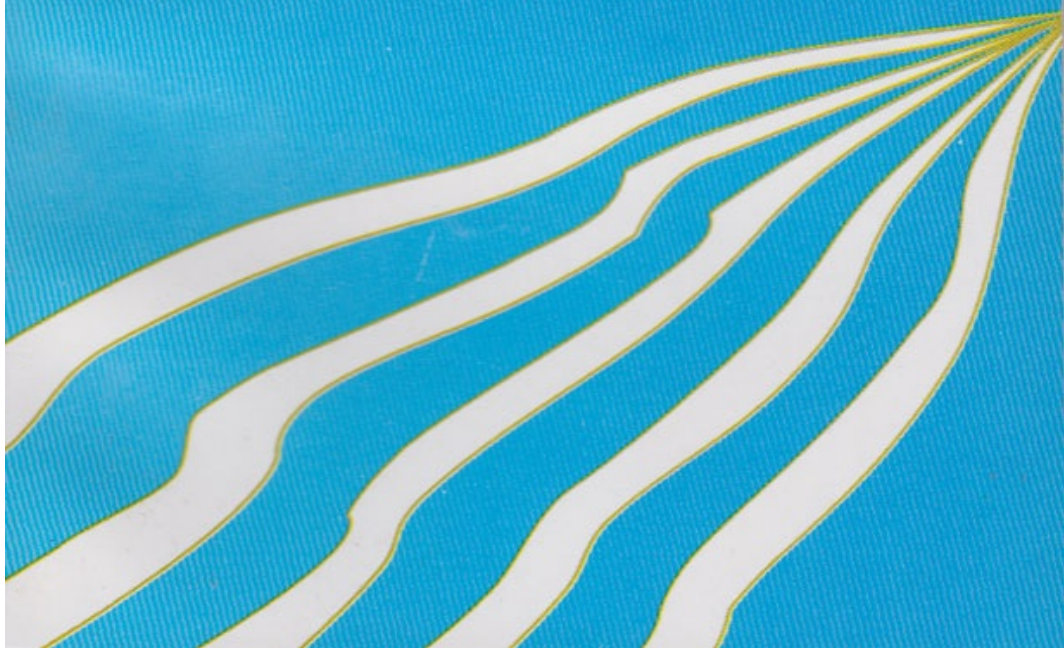

မြိုးသာရ

မေမေတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့

မိန်းကလေးတွေအကြောင်း

နုနုအေး အသက် (၁၈)နှစ်

“နနစေး အသက် (၁၈)နှစ်”

သူ့နာမည် နုနုအေးလို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကို မေမေ စတွေ့တာကတော့
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ တစ်ခုသော ရပ်ကွက် လေးမှာပါ။

အဲဒီ ရပ်ကွက်မှာ ဒေါ်တင်တင်ဆိုတဲ့ အမျိုး သမီးကြီး
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက စက်ချုပ်တယ်။ သူ တို့ မိသားစုရဲ့အဓိက အလုပ်ကတော့
ချုပ်ထည်တွေ ဈေး ကလက်ခံပြီး ဈေးချုပ်ချုပ်ပေးတာဖြစ်တယ်။ ဒေါ်တင် တင်၊
သူ့ယောက်ျား ဦးဖိုးတူးနဲ့ သူ့သား ကျော်ကျော်တို့ ဟာ စက်သုံးလုံးနဲ့နေ့စဉ်
အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တယ်။

တစ်ရက်တော့ သူတို့အိမ်ကို နုနုအေးရောက် လာတယ်။ နုနုအေးက
ဒေါ်တင်တင် မောင်အရင်းက မွေးတဲ့ တူမလေးပေါ့။ အမေဆုံးသွားပြီး ညီအစ်မချည်း
လေးယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ အဖေက ကျောင်းဆရာပဲ။ အညာက
ရွာကလေးတစ်ရွာမှာနေကြတယ်။

နုနုအေးက ဒုတိယသမီးပါ။ သူ့အထက် စုစုအေးရယ်၊ သူ့အောက်
ယုယုအေးရယ်၊ အငယ်ဆုံး ရွှေဥရယ်ရှိတယ်။ အကြီးသုံးယောက်စလုံး အတန်းပညာ
ကုန်အောင် မသင်ခဲ့ရဘူး။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရက်ကွန်း လိုက်ရက်ကြ၊
တောလိုက်ကြနဲ့ပဲ။ အငယ်ဆုံးမလေး တစ်ယောက်ပဲ ခြောက်တန်းတက်နေတယ်။
သူတို့မိသားစု ဟာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကလွဲပြီး လယ်ယာအပိုင်မရှိ၊
လုပ်ငန်းကိုယ်ပိုင် မရှိဘူး၊ အငှားလုပ်ကြရတယ်။

သူတို့ထဲမှာ နုနုအေးတစ်ယောက်က သွက်သွက် လက်လက်
ရှိတာကြောင့် သူ့အဖေက အားကိုးတယ်။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အစ်မဆီလွှတ်ပြီး
စက်ချုပ်ပညာ သင်ခိုင်း ခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နုနုအေး တစ်ယောက် ရန်ကုန်က အဒေါ် ဆီ
ရောက်လာတာပေါ့။

ဒေါ်တင်တင်မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်တက် နေတယ်။ တစ်ယောက်က

ဆယ်တန်းတက်နေတယ်။ နုနုအေးနဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတွေပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဘဝချင်းက မတူဘူးလေ။ ညီအစ်မ ဆိုပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိကြဘူး။ ရောရောနှောနှော လည်းမနေကြဘူး။ နုနုအေးဟာ အဒေါ်အိမ်ကို လက်ဗ လာနဲ့ ရောက်လာသူဆိုတော့ မျက်နှာငယ်ရတာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမယ့် နုနုအေးက နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် အေးအေးမနေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်။ လူက တော့ နုနုလေး၊ ဖြူဖြူလေး၊ တောသူနဲ့တောင်မတူဘူး။ ဝတ်တာစားတာ ပြုပြင်လိုက်ရင် ရန်ကုန်သူအစ်မတွေက အရှုံးပေးရလောက်တယ်။ နေတာထိုင်တာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး၊ အပြောအဆိုကလည်း ရဲတင်းတယ်။ အဒေါ်ကိုတောင် ပြန်ပြန်ပြောတတ်တာကြောင့် ခဏ ခဏ ပြဿနာတတ်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်လလောက်နေတော့ စက်ချုပ်ပညာ လည်းမရ၊ အဲဒီ အိမ်မှာလည်းမပျော်၊ နုနုအေးတစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေကျဲလာတယ်။ အဲဒီ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့စွန် ရပ်ကွက်တစ်ခုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။

သူ့အဒေါ်မသိအောင် အဖေ့ဆီလှမ်းစာရေး တယ်။ အဒေါ်အိမ်မှာ အနှိမ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံရတာ မို့ မနေ ချင်ဘူးပေါ့။ အလုပ်ရလို့ သွားလုပ်ပါရစေ၊ အဖေတို့ကို လည်း ထောက်ပံ့နိုင်မယ်၊ စရိတ်ငြိမ်းလခကဘယ်လောက် ရတယ် စသဖြင့်ပေါ့။

သမီးကိုချစ်တဲ့ အဖေကျောင်းဆရာက သူ့အစ်မ ကို စိတ်ဆိုးလေရဲ့၊ နာကြည်းလေရဲ့၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို လည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလိုက်လေရဲ့။ လူတောင် လိုက်မလာဘဲ စာနဲ့လှမ်းသဘောတူလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ကလည်း ဒေါသထွက်တာပေါ့။ အဖေက ခွင့်ပြုမှတော့ တားလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ သူပြောလွှတ်လိုက်တာပေါ့။

နုနုအေးရဲ့ အပြောအရတော့ အဒေါ်က သွား စေချင်နေတာ ကြာလှပြီဆိုပဲ။ ဒေါ်တင်တင်ကလည်း နုနုအေးကို တစ်ကွက်ကလေးမှ

အကောင်းမပြောဘူး၊ စက်ချုပ်သင်ပေးတာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမသင်၊ လတ်လျား လတ်လျား လျှောက်သွားချင်၊ မိန်းမ မပီသ၊ စကား ပြောရိုင်းပြီး အနေအထိုင်ပက်စက်တယ်တဲ့။ သူကတော့ ဘယ်လိုကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုသွန်သင်တယ်ပေါ့။

နုနုအေးကလည်း ပြတ်တယ်၊ သူထွက်သွားပြီး နှစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ ဒီရပ်ကွက်ကို ခြေဦးလေး တောင် မလှည့်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွဲရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို သူချက်ရတယ်၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာပဲ ကြားရတယ်။ နုနုအေးကို အလုပ်ရှာပေးတဲ့ မိန်းမကနုနုအေးသတင်းကို အမြဲပို့ပေးနေတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ သူထွက်သွားပြီး နှစ်လခွဲပတ်ဝန်းကျင် လောက်မှာ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတစ်ယောက် ဒေါ်တင်တင့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ နုနုအေး ယောက်ျား နောက်လိုက်ပြေးသွားလို့ လာပြီးအသိပေးတာတဲ့။ ဘယ် သူနဲ့လဲဆိုတော့ အဲဒီ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်နားက ဆံပင်ညှပ် ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ ကောင်လေးတဲ့။

လူပျိုလူလွတ်ဆိုတာ သိရတော့ ဒေါ်တင်တင် စိတ်နည်းနည်းအေးသွားတယ်။ ယောက်ျားရသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူ့အဖေသိအောင် အကြောင်းကြားရ မှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မောင်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ဖုံးမဆက်ပါဘူး။ တစ်ဆင့်လူနဲ့ ဆက်ခိုင်းတယ်။

သူ့အဖေက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့မို့ လိုက်မလာ နိုင်ဘူးဆိုပဲ။ သမီးကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းပါစေလို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်တင်တင်က

နုနုအေးကို နဂိုကမှ မကြည်လင်ရတဲ့အထဲ အဖေလုပ်တဲ့ လူကတောင် လိုက်မလာသေးတာ သူကအနေသာကြီး ပေါ့တဲ့။ လိုက်လည်းမရှာနိုင်ဘူးတဲ့။

သမီးတို့ သားတို့ရေ...

ဒီနေရာမှာ မေမေဝင်ပါဖြစ်ခဲ့တယ်။ မေမေက ဧည့်သည်ပါ။

ဒေါ်တင်တင်တို့ အိမ်နားမှာ မေမေတည်း တဲ့ အိမ်ရှိတယ်။ ရန်ကုန်လာတိုင်း အဲဒီ အိမ်မှာတည်းနေ ကျမို့ သူတို့ဇာတ်လမ်းကို သိနေတာပေါ့။ ဒေါ်တင်တင် နဲ့ရော နုနုအေးနဲ့ပါ ရင်းနှီးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ မှာ ဒေါ်တင် တင်ရဲ့သားကျော်ကျော်က မေမေ့ကိုအကူအညီလာ တောင်းတယ်။ သူက နုနုအေးကို သံယောဇဉ်ရှိရှာတယ်။ အစ်ကိုတော်တာကိုး။ သူ့အမေက ပစ်ထားချင်ပေမယ့် သူက မနေနိုင်ရှာဘူး။

နုနုအေးကို ခိုးပြေးတဲ့ ကောင်လေးအိမ် သူလိုက် သွားချင်တယ်။ မေမေလိုက်ခဲ့ပေးပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ မေမေကလည်း လိုလိုလားလားခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မိန်းကလေးရှင်ဖက်က ဟင်းရွက်ကန် ဇွန်းရွက်လိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ်လုပ်လိုက်ရင် ဒီမိန်းကလေး ကို တစ်ဖက်က အထင်သေးသွားမှာပေါ့။ ဘယ်တန်ဖိုး ထားပါတော့မလဲ။

မေမေတို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှင် ကောင်လေးရဲ့အိမ် ကို စုံစမ်းကြတယ်။ သိပ်မရှာရပါဘူး။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် နုနုအေးတို့ စုံတွဲကို တော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ပဲတွေ့ရ တယ်။ ကောင်လေးနာမည်က ရာဇာ၊ သူ့အဖေက ဆေးမှူး၊ အမေက မှီခို၊ ညီမက ကျောင်းသူ၊ စီးပွားရေး ပုံမှန်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မေမေကလည်း နုနုအေးအဖေရဲ့ဆန္ဒကို ပြောပြ ရတာ ပေါ့။ ကောင်လေးမိဘတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ။ ဖြစ်လာမှတော့ လုပ်သင့်တာလုပ်ပေးရမှာပေါ့တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝါကလည်း ဝင်လုဆဲဆဲ၊ သူတို့မှာကလည်းသိပ် ပြီးငွေကြေးမပြည့်စုံသေးတော့ နုနုအေးတို့ရွာအထိ လိုက် သွားတောင်းရမ်းဖို့ အဆင်မပြေသေးဘူးတဲ့။ အခု လက်မှတ်ထိုးပြီး သီတင်းကျွတ်မှပဲ သွားကန်တော့ ခိုင်း မယ်တဲ့။

ခက်တာက ဒေါ်တင်တင်နဲ့ နုနုအေး အဆင် မပြေတာဘဲ။ နုနုအေးက အဒေါ်မကောင်းကြောင်းတွေ ပြောထားတယ်လေ။ အဒေါ်ကနှိမ်တယ်၊ အဒေါ်အိမ်မှာ

ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် မေမေ ဘယ်လို တိုက်တွန်းရမှန်း
မသိဘဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်က လည်း ဘာမှတော်တာမဟုတ်၊ ဧည့်သည်ကိုး။

လိုက်လာတဲ့ကျော်ကျော်ကတော့ ဒေါသထွက် နေတယ်။
ယောက်ျားလေးရှင်ရဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်လို့ပေါ့ လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်္ဂလာဆွမ်းလေးတော့ ကျွေးသင့် တယ်ပေါ့။ အေးလေ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်။
ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်တန်ဖိုးထား တတ်ခြင်းရဲ့
ရလဒ်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နုနုအေးတစ်ယောက် ယောက္ခမအိမ်မှာ နေရတော့တယ်။
ရာဇာက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပြန်ထွက် တယ်။ သူကအိမ်မှာ ထမင်းဟင်းကူချက်ပေါ့။
ရာဇာရဲ့ မိဘတွေက သားရဲ့ဝင်ငွေကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေ
ဒေါ်တင်တင်ကြားနေ၊ သိနေပေမယ့်

အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးလေ။ တူမကမှ နေနိုင်သေးတာ အဒေါ်က
ဘာပူနေစရာရှိသလဲတဲ့။ အင်း ဒါလည်းဟုတ် တာပဲ။ မေမေတောင်
နောက်ထပ်မရောက်တော့ဘဲ ကိုယ် နဲ့ မဆိုင်သလိုနေ ဖြစ်သွားတယ်။

သီတင်းကျွတ်တော့ သူတို့လင်မယား နုနုအေး တို့ရွာကို သွားကြတယ်လို့
ကြားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ နုနုအေးက အဖေကို ပူဆာတယ်။ ယောက္ခမနဲ့ အဆင်
မပြေတဲ့အကြောင်း၊ သီးသန့်ခွဲနေချင်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး လုပ်ချင်ကြောင်းတွေပေါ့။
ဒါနဲ့ပဲ အဖေလုပ်တဲ့သူက သူ တာဝန်ကျတဲ့ ရွာနားက မြို့ကလေးမှာ
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဖွင့်၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းဖို့ စီစဉ်ပေးသတဲ့။

သမီးတို့ သားတို့ရေ... မေမေလည်း အဲဒီ နောက် အဲဒီ ရပ်ကွက်မှာ
မတည်းဖြစ်တော့လို့ နုနုအေး သတင်းအဆက် ပြတ်သွားတယ်။ ဒါဟာ
သာမန်ကြုံတွေ့ ရတဲ့ အဖြစ်ကလေးပဲလို့ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ သဘောထား ဖြစ်ခဲ့တယ်။

မှတ်မှတ်ရရ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ကလေးမှာပေါ့။ မေမေစာအုပ်ထုတ်တဲ့

စာပေတိုက်ကို နုနုအေး ရောက် လာတယ်။ မေမေ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လာရှာ တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူလဲလို့ စဉ်းစားမရဘူး။ နောက်နေ့ လာမယ်ဆိုလို့
စောင့်နေတော့မှ နုနုအေးမှန်းသိရတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ မေမေက ရန်ကုန်လာတဲ့အခါ နေထိုင်ရေး
အဆင်ပြေအောင် ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားထားတယ်။
အဲဒီ သတင်းကို နုနုအေးရသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ မေမေအရင်တည်းခဲ့

တဲ့အိမ်က သိနေတာကိုး။

နုနုအေးနဲ့တွေ့တော့ သူ မေမေ့ကို မရဲတရဲ အကူအညီ တောင်းတယ်။
မေမေ့အခန်းမှာ ခဏနေပါရ စေတဲ့။ မေမေကလည်း ရာဇာကိုမေးတာပေါ့။ နုနုအေး
က သူနဲ့ရာဇာကွဲသွားကြပြီလို့ ပြောတယ်။ ရွာမှာဆိုင်ဖွင့် ရင်းက စကားများပြီး
ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒါအခု သူ့အမေက မိန်းမပေးစားလိုက်ပြီတဲ့။

မေမေလည်း မယုံနိုင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ကွဲ သွားတယ်ဆိုတာတော့
ဟုတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ်ချက် ချင်းကြီးပဲ အိမ်ကမိန်းမပေးစားတယ် ဆိုရအောင်
သူမိဘ ကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့ဖူးတာပဲ။ အဲသလောက်တော့ ရက်စက် ကြမယ်
မထင်ဘူးလေ။ ကောင်မလေး သူ့နာကြည်းချက် နဲ့သူပြောနေတာပဲလို့ တွက်တယ်။

သူ့ကိုလည်း ရွာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မနေသလဲ၊ ယောက်ျားနဲ့
ကွဲသွားလည်း အဖေနဲ့ အစ်မနဲ့ ညီမတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပါလားလို့
အကြံပေးမလို့

စဉ်းစားတယ်။

အဲဒီ မှာပဲ သူကသူလည်း အခုယောက်ျားထပ် ယူလိုက်ပြီတဲ့လေ။
မေမေဖြင့် ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် မယုံ နိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်ကလဲ၊
ဘယ်သူလဲဆိုတော့မှ ဟို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန် မွန်လေးကွယ်။

မေမေ့ကိုလည်း လေးလေး စားစားနဲ့ အကူအညီတောင်းတယ်။

သူက ညပိုင်းဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူတဲ့။ နုနုအေးနဲ့ တွေ့ကြပြီး သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နေ ကြတယ်တဲ့။ ညဖက်သူ အလုပ်ဆင်းတော့ အဲဒီ အိမ်မှာ နုနုအေးကို ထားခဲ့ရတာ တဲ့။ တစ်လလောက်တောင် ရှိပြီ ဆိုပဲ။ ကြာတော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့လေ။ သီးသန့် အိမ်

မငှားနိုင်သေးလို့ မေမေ့အခန်းမှာ ခဏနေပါရစေတဲ့။

မေမေတော်တော် အစဉ်းစားရကြပ်သွားတယ်။ ကူညီချင်ပေမယ့် မကူညီရဲဘူး။ နုနုအေးက ရာဇာနဲ့ကွဲ တာ တရားဝင်ဟုတ်မဟုတ်လည်း မသေချာဘူး။ ဒီ ကောင်လေးနာမည်က ကိုရဲ။ အဲဒီ ကိုရဲနဲ့ကလည်း တရား ဝင်လက်မထပ်ရသေးဘူး။ ကောင်လေးကတော့ နုနုအေး ရဲ့ သမိုင်းကိုသိတယ်။ ကောင်လေးမိဘတွေက ခုထိ ဘာမှမသိသေးဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်မှာအမှုပတ်လာနိုင် တယ်။

ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ဖို့ကလည်း စိတ်မ ကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ခဏဆက်နေ ကြဦး၊ နုနုအေးအဖေကို ဆက်သွယ်ပေးမယ်လို့ပြောပြီး လိပ်စာတောင်းထားလိုက်ရတယ်။

အလုပ်ကရှုပ်ရပြန်ပြီလေ။ နုနုအေးအဖေကို ဒုတိယမ္ဘီ မင်္ဂလာသတင်းကို ပို့ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဒီတစ် ခေါက်တော့ အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ဖို့ မှာရတော့တယ်။ အဖေလုပ်တဲ့လူခမျာ ဒီတစ်ခါပူရှာပြီလေ။ ရွာမှာနေဖို့ ပြောတဲ့ကြားက ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားတာလို့ ပြောတယ်။ သူချက်ချင်းပဲ လိုက်ခဲ့မယ် တဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ နုနုအေးအဖေ ရန်ကုန်ရောက်တယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ အစ်မအိမ်မှာမတည်းဘဲ မေမေ့ဆီတန်း တန်းမတ်မတ် ရောက်လာတော့ မေမေ့မှာ ချက်ချင်း ပဲ သူ့သမီးနဲ့ သားမက်ကို လိုက်ခေါ်ရတော့တယ်။ ကိုရဲနဲ့ နုနုအေးအဖေ

ဦးသက်တို့တွေ့ကြတယ်။

ကိုရဲက သူ့မိဘကို ဖွင့်ပြောပြီး ရွာမှာလာ တောင်းပါမယ်တဲ့။
အလုပ်ကခွင့်ယူရက်ရဖို့ စောင့်ပြီးလာ သွားမယ်။ ရွာကစောင့်နေမယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့
နနအေး သူ့ အဖေနဲ့ရွာကို ပြန်ပါသွားတော့တယ်။ မေမေကတော့
ဦးသက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။

ဒီကောင်လေးနဲ့ကိစ္စ ရွာကသိရင် ဘယ်လိုပြော ကြမလဲ။ ရာဇာက
ရွာရောက်ပြီးသား။ ရွာကလူတွေ သိပြီး သား။ အဲဒါဘာများ ကြာသေးလို့လဲ။
သီတင်းကျွတ်နဲ့ သင်္ကြန်အကြားမှာ ယောက်ျား နှစ်ယောက်ပြောင်းခဲ့တဲ့
နနအေးအဖြစ်ကို ရွာကလူတွေ ဘယ်လို ဝေဖန်ကြမလဲ။ ရှက်စရာပါပဲကွယ်။

ဦးသက်က ကိုရဲကိုတော့ အတော့်ကို သဘော ကျသွားတယ်။ သူ့သမီး
ဒီကောင်လေးနဲ့ဆိုရင် အဆင် ပြေမယ်၊ မြဲမယ်လို့တွက်တယ်။ ကောင်လေးကိုလည်း
ရွာလိုက်လာရင် တစ်ယောက်တည်း လာစေချင်ကြောင်း အရိပ်အငြိမ့်မက်ပြောတယ်။
ဟုတ်တာပေါ့။ လူကြီးချင်းတွေ ကြရင် ဘယ်လိုထိန်ချိန်ထားရမလဲ။
ကိုရဲမိဘတွေသာ နနအေးနဲ့ ရာဇာအကြောင်းသိခဲ့ရင် ကိုရဲနဲ့ဘယ်လို

သဘောတူမှာလဲ။

မေမေကတော့ ရာဇာက အရှက်ခွဲ၊ တရားစွဲရင် ကိုရဲတော့ ဒုက္ခပဲလို့
တွေးမိတယ်။ သူကတော့ ကြောက်ပုံ မရဘူး။ နနအေးကို တော်တော်ချစ်ပြီး
တော်တော် စွဲလန်း ပုံပဲလေ။ သူ့မိဘကလည်း သူပြောရင် လက်ခံမှာပဲတဲ့။ (အဲ ..
နနအေးရဲ့ အတိတ်ကိုတော့ မဖော်ဘူးပေါ့)

ရင်လေးစရာကောင်းလှတဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မေမေ ဝင်ပါနေမိရတယ်
သမီးတို့ သားတို့ရေ။ ကိုရဲက မေမေ့ကို အတော်အားကိုးနေတယ်။ သူ့အိမ်ကို
ဖွင့်ပြော ပြီးတဲ့နောက် မေမေ့ကိုလာပြောပြတယ်။ ရွာကိုလိုက် တောင်းဖို့ သူ့အစ်မကို
ခေါ်သွားမယ်တဲ့။ အင်းလေ အစ်မ ဆိုတော့တော်သေးတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင်

ဘယ်အိမ်မှ လျှောက်မလည်ဘဲ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ဖို့သာ မှာလိုက်ရ တယ်။

ကိုရဲဆိုတဲ့ကောင်လေးက ရှိလှမှအသက် နှစ်ဆယ်ပေါ့ကွယ်။
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားကလေး၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းလို့ အလုပ်ကလည်း
အဆင်ပြေ၊ ဝင်ငွေလေးကလည်းမဆိုး၊ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး အနေ
အထိုင်ကလည်းတော်တယ်။ အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ် မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊
လက်ဖက်ရည်တောင်မှသိပ်မ သောက်ဘူး။ သူ့မိဘကလည်း စီးပွားရေးမဆိုးဘူး။
အမေ က ဈေးကြီးတစ်ခုမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီး ကြီးဖွင့်ထား တယ်၊ အဖေက
ဗွီဒီယိုအခွေ ဖြန့်ချိရေးလုပ်တယ်။ အစ်မ တစ်ယောက်ပဲရှိပြီး အိမ်ထောင်သည်။
ယောက်ဖ လုပ်သူ က တက္ကစီမောင်းတယ်။ သူတို့ အိမ်ကလည်း တော်တော်
ကျယ်တယ်လို့ သိရတယ်။

တောင်းရမ်းတဲ့ကိစ္စပြီးလို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် နုနုအေးကို
အိမ်ခေါ်သွားမှာလို့ ကိုရဲကပြောတယ်။ အဲဒါ မေမေက တိုက်တွန်းပေးပါတဲ့။
နုနုအေးကတော့ ယောက္ခမ၊ ယောင်းမဆိုတာတွေ ကြောက်တယ်၊ လိုက်မ
နေချင်ဘူးလို့ ငြင်းထားသတဲ့။ နုနုအေးက မဆီမဆိုင် မေမေ့ကို
အားကိုးချင်တဲ့သဘောပဲ။

သမီးတို့သားတို့ရေ...

အဲဒီ လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်လိုလူမျိုးက လိုလိုလားလား
လက်ခံချင်ပုံ၊မလဲနော်။ မေမေကလည်း စဉ်းစားရမှာပဲ။ သူ့ရဲ့စရိုက်ကို
မေမေတော်တော်လေး သိနေပြီ။ အဝေးကပဲ ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီချင် တယ်။
အတူခေါ်ထားဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့ကို သနားတော့ သနားပါတယ်ကွယ်။
ခမျာ ဆွေမျိုးအားကိုး က လုံးဝမရှိဘဲကိုး။ ခက်တာက အဖေလုပ်တဲ့သူကလည်း
ဒီသမီး ပြောသမျှ အမှန်ထင်တယ်လေ။

ခုပဲကြည့်။ ရွာကို ကိုရဲတို့မောင်နှမ ရောက်သွား တော့ ဦးသက်ခမျာ

ခေါင်းဘယ်လိုဖော်ရဲပါ့မလဲ။ လက်မ ခံလို့ကလည်းမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေဆိုတော့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာပဲ တက်သုတ်ရိုက် မင်္ဂလာဆွမ်းလေးကပ် ဖြစ်တာပေါ့။ ကိုရဲတို့ပြန်တော့ နနအေးကိုလည်း ထည့်လွှတ် လိုက်တယ်။ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဦးသက်ကို သနား မိတယ်ကွယ်။ မေမေကတော့ အဲဒီ ရွာအထိ မလိုက်နိုင် ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြန်လာတော့ မေမေ့ဆီလာ ပြောပြကြတယ်။

ကိုရဲက အိမ်ခန်းလေးတစ်ခု ငှားလိုက်တယ်။ သူများနဲ့တွဲရက် အခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်းပေါ့ကွယ်။ မြို့စွန်တော်တော်ကျတဲ့အတွက် သူ့ခမျာ အလုပ်သွားရ ပြန်ရတာ ကသိကအောင့်တော့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်

နနအေးရဲ့ဆန္ဒကို သူလိုက်လျောခဲ့တာလေ။ မေမေ့ကို ခေါ်ပြလို့ တစ်ခေါက်ရောက်သွားတယ်။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယတတ်နိုင်သလောက်ပဲ ကူညီဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့နှစ်လလောက်နေတော့ကိုရဲ တစ်ယောက် မူးလဲလို့ သူ့မိဘအိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီလို့ သိရတယ်။ ကောင်လေးခမျာ အလုပ်က ညဆင်းရတာ ၊ နေ့ကျတော့ လည်း အနားမယူရရှာဘူး ထင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒီအရွယ်တွေ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်အိုး တစ်အိမ်ခွဲနေဖို့ မသင့်သေးဘူး။ မိဘရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ပဲ ရှိသင့်တယ်လို့ တွေးမိတယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မေမေအရင်တည်းခဲ့တဲ့ ဒေါ်တင်တင်တို့ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ကို မကြာခဏရောက်ဖြစ်တယ်။ ဒေါ်တင်တင်နဲ့တွေ့ တော့ သူကအားလုံး သိနေတယ်။ မေမေကတော့ သူတို့နဲ့ လုံးဝမတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။ သတင်းလေးပဲ ကြားရတယ်။ ကောင်းသတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နနအေးနဲ့ကိုရဲ အစ်မတို့ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အကြောင်းပါ။

ကိုရဲက ဒေါ်တင်တင်ဆီ လာတွေ့တယ်တဲ့။ သူ့ ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး

သူ့ကိုဆွေမျိုးလို သဘောထားပါလို့ လာပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီ နောက် နုနုအေးကိုပါ ခေါ်လာပြီး ကန်တော့သွားတယ်တဲ့။ သူ့ အနေနဲ့ သူ့မိန်းမကို ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ အပြောမျိုးနဲ့ မသိမ်ငယ်စေချင်ဘူးတဲ့။ မေမေဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ပြန်ပြောလို့ သိရတော့ ကိုရဲကိုသနားလိုက် တာ။ နုနုအေးကိုတွေ့ပြီး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့နေသွားဖို့ ဆုံးမ ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့် မေမေက အပြင်လူပဲကွယ်။ အဲဒီ နောက် ဒေါ်တင်တင်ဆီကိုတော့ မကြာမကြာ ရောက် လာတယ်ဆိုပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်သုံးလလောက်ကြာတော့ သီတင်းကျွတ်ရောက်တယ်။ မေမေလည်း အဲဒီ ဖက်မ ရောက်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ မေမေ နောက်တစ်ခေါက် ရောက် တော့ ဒီဇင်ဘာလထဲမှာ။ မေမေ့ရောက်တယ်လည်း ကြား ရော ဒေါ်တင်တင် အဲဒီ အိမ်ကို ပေါက်ချလာပါရော။

'ဆရာမရောက်တယ်ကြားလို့လာခဲ့တာ။ ပြော စရာတွေရှိလို့ စောင့်နေတာ ဆရာမရယ်'လို့ ပြောတယ်။ မေမေလည်း ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးရတာ ပေါ့။ သိတော့သိ နေပါတယ်။ နုနုအေးနဲ့ ပတ်သက်တာပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ။

'နုနုအေးပေါ့၊ ကောင်းသေးလားဆရာမရယ်။ သီတင်းကျွတ်လထဲမှာလေ။ ကျွန်မအိမ်ကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေတယ်။ ရွှေတွဲလဲ၊ ငွေတွဲလဲနဲ့ပေါ့။ သူ့ ယောက်ျားက ဆင်ပေးထားတာတဲ့။ တစ်ခါတလေ မနက် အစောကြီး ရောက်လာပြီး အိပ်လိုက်တာ နေ့လည် လောက်မှ ထပြန်သွားတယ်။ အခုအိမ်မှာ မုန့်လုပ်ငန်း တစ်ခု စမ်းလုပ်နေတာ မဆိုးဘူး။ သူက သူတို့ရပ်ကွက်မှာ သွင်းပေးဖို့ဆိုပြီး နေ့စဉ်လာယူတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ အဆင်ပြေနေတာ မြင်ရတော့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ့် တူမပဲမဟုတ်လား။ ကြည့်မရတာ က တစ်ပိုင်းပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့လထဲမှာတော့ မောင်ရဲ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ နုနုအေးရောတဲ့။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့ မလာသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မောင်ရဲက

နနအေး ဒီမှာ ညစဉ်အိပ်ရဲ့လားတဲ့။ ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တစ်ညမှာ
မအိပ်ဖူးဘူးလို့လည်း ပြောဖြစ်လိုက်တယ်။ ကောင်လေးခမျာ
ငိုငိုတွေကျသွားလိုက်တာ။ နနအေး သူ့ အိမ်မှာ မအိပ်တာ ကြာပြီတဲ့။ အစ်မနဲ့
အဆင်မပြေလို့ သူ့အလုပ်ဆင်းတဲ့ ညပိုင်း အဒေါ်အိမ်မှာ သွားအိပ်မယ်၊
သူမနက်ပိုင်းအလုပ်က ပြန်လာတဲ့အခါမှ အဲဒီ အိမ်မှာ နေမယ်လို့ ပြောခဲ့တာတဲ့။
သူကလည်း မညာဘူး ထင် တော့ ဒီကိုလာမမေးဖြစ်ဘူးတဲ့လေ။ ကဲပြီးကြရော။

အဲ.. မပြီးသေးဘူးဆရာမရေ.. သူက ထပ် မေးတယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့
လက်ဝတ်လက်စားတွေက သူ့ အဖေလှမ်းပို့လိုက်တာ ဟုတ်သလားတဲ့။
ဘယ်ကဟုတ် မှာလဲ။ အဖေကဖြင့် စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။ အဲဒီ ကြား ထဲ တစ်နေ့က
လက်စွပ်တစ်ကွင်း မတွေ့တော့လို့ မေးမိ တယ်တဲ့။ ကျွန်မကပဲ ဆွမ်းကျွေးဖို့
ငွေလိုလို့ ခဏငှားပြီး ပေါင်ထားတယ်လို့ ပြောသတဲ့လေ။

အို.. နှစ်ယောက်သား ဒေါသထွက်ကြရတာ ပေါ့ မောင်ရဲခမျာမှာတော့
တကယ့်ကို ယူကြိုးမရဖြစ် သွားတာလေ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်နေရှာတယ်။ ကျွန်မ
လည်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလောက် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ မိန်းမ ကို
နင်ပေါင်းမနေနဲ့တော့လို့။ သူက ဘာပြောလဲသိလား။
သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားနေနေတယ် ထင်ပါရဲ့တဲ့။ ဘယ်ဖက်မှ
ဖွင့်မပြောရဲလို့ ညာနေတာ ဖြစ် မယ်တဲ့ အဲဒါသူသေချာအောင် စုံစမ်းဦးမယ်တဲ့လေ။

ကျွန်မကတော့ နနအေးကို သွားမမေးဘဲ မသိ ဟန်ဆောင်ပြီး စုံစမ်းဖို့ပဲ
မှာလိုက်တယ်။ ကျွန်မဆီလာ ရင်လည်း မသိသလို နေလိုက်ဦးမယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီ နေ့ ညနေပိုင်း နနအေး ရောက်လာတယ်။ ဘာမှ သိဟန်
မပေါ်သေးဘူး။ ရယ်ရယ်မောမော နဲ့ မုန့်တွေယူ ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ဒါတောင်မှ သမီးအငယ်မက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မေးလိုက်သေးတယ်၊
နင့်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဘယ်ရောက် သွားလဲတဲ့လေ။ သူက ကိုရဲကို
ပေးဝတ်ထားတယ်တဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက်ခံပြင်းဖို့ ကောင်းသလဲ။

နောက်နေ့တော့ ကြားရပါတယ်။ ကိုရဲ ကိုယ်တိုင် နုနုအေးကို
မောင်းချလိုက်တယ်ဆိုတာ။ အဲဒီ ညက သူ အလုပ်ခွင့်ယူပြီး နုနုအေးကို
လိုက်ချောင်းတော့ နုနုအေး ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ သိရတာ ပေါ့။ သူ့လို ခံရတော့
မယ့် လူတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ပြောပြီး ငို လိုက်တာ ဆရာမရယ်။
သနားပါတယ်။

မေမေ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ နားထောင်ခဲ့ရတဲ့
အကြောင်းပါပဲ သမီးတို့သား တို့ရေ။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် စွန်းကာစရှိသေးတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုဟာ ရင်ထုမနာပဲ ဖြစ်ရမလား။
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲလား။

တစ်ခုလပ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုရဲကို မျက်လုံးထဲမြင်ပြီး သနားမိတယ်။
နုနုအေးကိုလည်း တွေးတွေးပြီး သနား ပါတယ်။ ဘဝတစ်ခုကိုရလာပြီး
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ ရက်ရက်စက်စက်ပါလားလို့ပေါ့။ သူ့အဖေဦးသက်ကို
လှမ်းမြင်မိပြန်တယ်။ ဘုရား၊ ဘုရား ဒီသတင်းများကြား ရင် ဘယ်လိုများ
ခံစားနိုင်ပါ့။

နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဒီဇာတ်လမ်း ဟာ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရင်တောင်မှ စိတ်ကူးယဉ်လှချည်လို့ ဝေဖန်ကြမယ့်
သဘောရှိတယ်။ ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ တာပါပဲ သမီးတို့ သားတို့ရေ။

နုနုအေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မေမေလုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေမယ့်
ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ နုနုအေး၊ ရာဇာနဲ့ ကိုရဲတို့ရဲ့ နေရာမှာ
မေမေ သမီးနဲ့ သားတွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရင်... မတွေ့ရဲစရာပါပဲ။

အဲဒီ လိုပဲ။ မိခင်၊ ဖခင်တွေရဲ့ နေရာချင်းစာနာ ကြည့်မိ ပြန်တော့
ရင်ထုမနာပါပဲကွယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်ကလေးကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဇာတ် ကောင် အားလုံးမှာတော့

အားနည်းချက်တွေရှိကြတယ် ဆိုတာတွေ့ရတယ်။ အနည်းအများသာ ကွာဟကြတာ ဖြစ်တယ်။

သမီးတို့ သားတို့အတွက် ကြီးမားတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သေသေချာချာ တွေးဆ ကြည့်။ ပြီးတော့ အဖြေကိုရှာ။ ဆင်ခြင်ကြပေတော့ကွယ်။

မေမေကတော့လေ မိဘဖြစ်ရတာ ဟာ အင်မ တန်ကြီး လေးလှတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ထမ်းထား ရတာ ပါလားဆိုတဲ့ အသိကို ရခဲ့တယ်။ လေးပင်လှချည့် လို့ ပစ်ချထားလို့မရတဲ့ အဖြစ်ပါလား သမီးတို့ သားတို့ ရေ...

ရင်တွေပူလိုက်ရပါဘိတော့ကွယ်။

မီးမီး-အသက် (၁၈)နှစ်

"မိုးမိုး အသက် (၁၈)နှစ်"

မီးမီးအကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင် မေမေ ရင် တွေနာရလွန်းလို့
ပြောမထွက်ရက်အောင်ပါပဲ သမီးတို့ သားတို့ရေ..။ ဒါပေမယ့်
သင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ဖော်ထုတ်သင့်တယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့
ရေးလိုက်ရပါတယ်။

မီးမီးသာသိရင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ် လို့ ပြောရှာမှာပါပဲ။

မီးမီးတဲ့။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။
တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး၊ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့
မိန်း ကလေး၊ စည်းကမ်းကောင်းတဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ ပညာသင်ခဲ့ရတဲ့
မိန်းကလေးပါ။

မိဘကသိပ်ချစ်၊ သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့ပြီး လိုလေ သေးမရှိ
ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရာက ဇာတ်လမ်းစခဲ့တယ် ဆို ပါတော့ကွယ်။

ဆယ့်လေးငါးနှစ်၊ အတန်းပညာက ရှစ်တန်း၊ အပျိုဘော်ဝင်စဟာ
မီးမီးအတွက်တော့ အပျော်ဆုံး ကာလတွေပေါ့။ ခေတ်ကာလ
လိုအပ်ချက်နဲ့တွက်မယ် ဆိုရင် မိသားစုသုံးစုရဲ့ တစ်နေ့တာ လိုအပ်ချက် ငွေကြေး
ဟာ မီးမီးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ တစ်နေ့ အသုံးစရိတ် ဖြစ် ခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံး
အစားအစာကို ရွေးပြီးစားတယ်။ အကောင်းဆုံး အသုံးအဆောင်ကို
မက်မောသုံးစွဲတယ်။

မာနကြီးတယ်၊ စိတ်ကြီးတယ်၊ လိုတာကို ရရမှ ကျေနပ်တယ်။ မရရင်
မိဘကို ဂျစ်တိုက်တယ်။ အဲဒီ လို အဆိုးမျိုးကလွဲပြီး မီးမီးက စာတော့ကြိုးစားတယ်။
ပညာ ကိုလည်း လိုလားတယ်။ အပေါင်းအသင်း အပေါ်မှာ လည်း ရက်ရောတယ်။
မီးမီးရဲ့ အနားမှာ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ဝိုင်းလို့ရဲလို့၊ မီးမီးအတွက်ဆိုရင်
ထမင်းစားပြီး ရေသောက်ဖို့တောင် ခပ်ပေးတတ်ကြ တယ်။

တစ်ရက်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အမေ ဒုက္ခတစ်ခုတွေ့တယ်၊

ပိုက်ဆံလျော်ရမယ်၊ မလျော်ရင် ထောင်ကျမယ်။ တင့်တယ်ရယ်ရယ်ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုမြင်တော့ မီးမီးမနေနိုင်ဘူး။ လက်ကလက်ကောက်ကို ချွတ်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အမေလုပ်တဲ့ သူ ကို ပြောပြတယ်။ ပေးလိုက်တယ်။ ကူညီလိုက်တယ်ပေါ့။ အမေကဆူတော့ စိတ်ကောက်ပြီး အဲဒီ သူငယ်ချင်း အိမ် သွားအိပ်တယ်။

မီးမီးအဖေက ပြန်လိုက်ခေါ်ရတယ်။ ကူညီခံရ သူက ကျေးဇူးတင်ပြီး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ပြောတော့ ခေါင်း ညိတ်ခဲ့ရတာ ပေါ့။ သမီးကိုတော့ နောက်အဲဒီ လို မလုပ်ဖို့ ပြောရတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေက အလကားရတာ မဟုတ် ဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် မီးမီးက မရပါဘူး။ မိဘက ခွင့်လွှတ် မှန်းသိတော့ ဒီကိစ္စမျိုး ခဏခဏ ကျူးလွန်တယ်။ ဆွဲကြိုး ကို ပိုင်းပိုင်းပြီး ရောင်းပစ်တယ်။ အဖေက ဆူလိုက်ပြန် ဆင်လိုက်။ မီးမီးက ရောင်းပစ်လိုက်နဲ့လေ။

ကြည့်ဦး၊ ဒီပိုက်ဆံတွေကို မီးမီးက လောင်းက စားပစ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သုံးပစ်တာ။ စားသောက်ပစ်တာ၊ ပေးကမ်းပစ်တာ၊ မီးမီး ရဲ့ လက်သုံးစကားက ဒုက္ခရောက်တဲ့သူ မရှိတဲ့သူကို ကူညီ တာ ကုသိုလ်ရတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဒုက္ခဖြစ်ရင်လည်း ကူညီသူ ပေါ်လာမှာပဲတဲ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးတန်းတက်ရတော့မယ့် အချိန်ရောက် လာတယ်။ အဖေနဲ့ အမေခေါင်းချင်း ရိုက်တိုင်ပင်ကြရ တယ်။ သမီးကို မခွဲနိုင်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး၊ စည်းကမ်းကောင်း၊ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဘော်ဒါတစ်ခုမှာ အပ်လိုက်ကြတော့တယ်။ အဲဒီ မှာက ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ ဝတ်ခွင့်မရှိဘူး။ အချိန်ဇယားနဲ့ စနစ်တကျထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ဘော်ဒါဆိုတော့ မီးမီးဘဝကို အရေခွံခွာချလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ဒါတောင်မှ အများနဲ့မတူအောင် မိဘက ပံ့ပိုး ပေးတာဖြစ်တယ်။ မီးမီးကပညာကို လိုလားတဲ့သူဖြစ် တာကြောင့် စာတော်တဲ့ မီးမီးကို ဆရာ၊

ဆရာမတွေက ချစ်ကြတယ်။ မီးမီးကလူတကာနဲ့တည့်တယ်။ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘူး။ ပေးကမ်းပြီးပေါင်းတော့ အဖော်လည်း ပေါတာပေါ့။

သူ့အဖေနဲ့အမေလည်း အဲဒီ ကျတော့မှ စိတ် အေးသွားကြရတယ်။ စီးပွားရေးကောင်းတဲ့သူတွေဆို တော့ သမီးအတွက်ဆိုပြီး တွန်းရှာကြတာပဲ။ သူတို့မှာက ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်လား ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့သာ ထိန်းပေးထားပေမယ့် သမီး မျက်နှာတော့ တစ်ချက်မှ မငယ်ရစေဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးတန်းအောင်ပြီး ဆယ်တန်းတက်ရ တယ်။ ဘော်ဒါမှာပဲ ဆက်ထားတာပေါ့။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး တစ်လသမီးပြန်အလာ အလိုလိုက်ကြတာလေ။ မီးမီးကလည်း မတွေ့ရတာ ကြာတဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေကို လိုက်ရှာ၊ ဘာတွေလိုလဲမေး၊ ပေးချင်တာတွေပေးပစ်တယ်။

မီးမီးကတော့ သတိမထားမိဘူးပေါ့ကွယ်၊ သူ့ရဲ့ စေတနာ ရက်ရောမှုတွေကို အခွင့်အရေးယူဖို့အတွက် စောင့်နေတဲ့သူတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ။ သူကတော့ သူရှေ့မှာ နည်းနည်းလေးမှ ညည်းညူ ငိုကြွေးမပြလိုက်နဲ့၊ လက်က ပါပြီးသား ဆိုတာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ သူ့အညာမိ တယ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာသိတယ်။ သိလည်းသူက ဂရုမ စိုက်ဘူး၊ အဲဒီ လူကို နောက်ထပ် စကားမပြောတော့ဘူး ဆိုတာလောက်ပဲ အပြစ်ယူလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်တန်းနှစ်ကို ဘော်ဒါပြန်နေရတယ်။ အမေလုပ်တဲ့ သူက ဆယ်တန်းဖြေပြီး ပြန်လာမှာတောင် ကြောက်နေပြီလို့ပြောမိတော့ မီးမီးက အမေကို စိတ်နာ တယ်တဲ့။ အမေက သူ့ကိုမကြည်ဖြူဘူး၊ မသဒ္ဓါဘူး၊ စေတနာမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်။ သားအမိ စကားများကြရ တယ်။ အမေကငိုရှာတယ်။ မီးမီးကတော့ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးရင် အမေတို့နဲ့ မနေဘူး၊ စိတ်ချ၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ထူထောင် ပြမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့တယ်တဲ့လေ။

ပညာကို လိုလားသော်ငြား ဉာဏ်ထက်သော် ငြား အပျော်အပါးနဲ့
အပေါင်းအသင်းကိုခုံမင်တဲ့ မီးမီး တစ်ယောက် ဆယ်တန်းကို
ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာနဲ့သာ အောင်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ချင်းပေါက် အောင်နိုင်
ခဲ့ တာတော့ ဂုဏ်ယူစရာပဲပေါ့။ အဖေနဲ့အမေခမျာ သမီး ဆုယူတဲ့နေ့က
ပျော်လိုက်ကြတာလေ။ သမီးဆိုးခဲ့တာတွေ လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်ကြတယ်။
သမီးလုပ်ချင်တာ လုပ်ပေး မယ်ပေါ့။

မီးမီးက တောင်းဆိုတယ်။ သူပညာ ဆက်သင် မယ်။ ကွန်ပျူတာ
ဆိုင်းယင့်စ်ဒီဂရီယူမယ်။ နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုမှာ ဆက်ပညာသင်ဖို့
ကြိုးစားမယ် ပေါ့။ ဒီအတွက် သူရန်ကုန်မှာသွားနေချင်တယ် တိုက်ခန်း
တစ်ခန်းဝယ်ပေးပါတဲ့။

မီးမီးအသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ အချိန် လေ။ အဖေ၊
အမေကလည်း အလုပ်က ဒီမှာပဲဖြစ်တယ်။ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
မီးမီးကိုလည်း တစ်ယောက် တည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး။ သူတို့ မလိုက်လျော
နိုင်ဘူး။ အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့ တိုင်ပင်နေကြတုန်းပေါ့။

မီးမီးတစ်ယောက် အိမ်ကထွက်ပြေးသွားပြီလေ။ ယူသွားတဲ့
ငွေကြေးလက်ဝတ်လက်စားက မနည်း ဘူး၊ ရန်ကုန်လည်းရောက်ရော
အဲဒါတွေရောင်းပြီး အနေ တော်တိုက်ခန်းတစ်ခု ဝယ်ပစ်လိုက် သတဲ့။

စိတ်ချသမီးနဲ့ သားတို့ရေ။ ဒီအရွယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ငွေထုတ်ပိုက်လာမှတော့ ခုတ်ဖို့လှီးဖို့ အကွက်စောင့်နေတဲ့သူတွေက
အကြိုက်ပေါ့သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလည်း ဝေးဝေး လိုက်ရှာစရာ မလိုဘူး
လေ။

မီးမီးရဲ့ အဖေနဲ့အမေခမျာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မ ကိုင်မိပါပဲ။
လူပျောက်တိုင်ရအောင်ကလည်း မီးမီးက သူ့ အိမ်ကိုနေစဉ် ဖုံးဆက်သတဲ့။

သူဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ အသိပေးသတဲ့။ သူလုပ်ချင်တာတွေလုပ်ပြီးတော့မှ နေရပ်
လိပ်စာကို ပြောသတဲ့။ အဖေနဲ့အမေ လိုက်လာတော့ အားလုံး လွန်ကုန်ပြီလေ။
သင်တန်းကိုတောင် စတက်နေ ပြီ။

မီးမီးက သူဘာမှ မကောင်းတာမလုပ်ဘူး၊ ပညာ ဆက်သင်မယ်၊
ကြိုးစားမယ်။ အဖေနဲ့ အမေကို ဘာမှ ထပ် မပူစာဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း
မတောင်းတော့ဘူး၊ ယူလာ တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ သင်တန်းပြီးတဲ့အထိလောက်အောင် သုံး
ပါမယ်လို့ပြောတယ်။ အဖေနဲ့အမေကတော့ ဘယ်စိတ်ချ နိုင်ပေါ့မလဲ။
ပိုက်ဆံကိုလည်း အဲသလောက်အများကြီး ကိုင်ထားစေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
မီးမီးကိုသူတို့ မနိုင်ဘူး လေ။ ရှိတာတွေ ပြန်ပေးလိုက်ပြီး လစဉ်သုံးဖို့ ထုတ်ပေး
မယ်လို့ ညှိပေမယ့် မရဘူး။

မီးမီးအမေက မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပဲ၊ နောက် တော့ သူပါ
ရန်ကုန်လိုက်နေမယ်လို့ပြောတယ်။ ခက်တာ က သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံလုပ်ငန်းက
ရှမ်းပြည်နယ် မြောက် ပိုင်းနယ်မှာ တော်တော်ကျယ်ပြန့်တာကိုး၊ မီးမီး အမေ
မရှိလို့ကလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ လာလိုက် ပြန်လိုက် လုပ်ဖို့ပဲ
ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြ ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အစပိုင်းတော့ အမေကအလာစိပ်စိပ်၊ နောက်ပိုင်း
အလာကျဲကျဲနေလာလိုက်တာ တစ်နှစ် လောက်ရှိသွားတယ်။

မီးမီးကလည်း သင်တန်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သိပ်လတ်လျား
လတ်လျားမလုပ်ဖြစ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်က သူ့အတွက်အစိမ်းသက်သက်နယ်မြေပဲ။
သူ့အပေါ် ညာဝါးသွားကြတာတွေ ခံရတာ များတော့ သူ့ကိုယ်သူ
ထိန်းတတ်လာပါတယ်။

နောက်ပြီး မီးမီးက သူ့ဘဝသူသိပ်ပြီး ထူထောင် ချင်တာ။
အဖေနဲ့အမေဆီက သူသုံးတာ သိပ်များမှန်း လည်း သိတယ်။ ဒီအတွက်

ဆွေမျိုးတွေကလည်း မျက်စောင်းထိုးနေကြပြီ။ မီးမီးကြိုးစားပြချင်တယ်။

ပညာသင်ပြီး စီးပွားရှာပြချင်တယ်။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပညာတတ်ကလည်း ရှားပါးတော့ မီးမီး က အဲဒီ မာနနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ချင်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ တကယ့်ကိုကြီးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မိဘကအလိုလိုက်တဲ့အကျင့် ပါနေတာ ရယ်။ အသုံးအစွဲကို မလျှော့နိုင်ဘဲအကျင့် ဖြစ်နေတာ ရယ်က တော်တော်ကိုဆိုးတယ်။ အပေါင်းအသင်း ခင်မင် တတ်တာ၊ ရက်ရောတတ်တာကလည်း ဖျောက်မရတဲ့ ညဉ့်ပဲ။

သမီးတို့ သားတို့ရေ။

မီးမီးရဲ့ဘဝနဲ့ စရိုက်ကလေးကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ပြီးကြရင် မီးမီးဘာတွေဆက်လုပ်လို့ ဘာ တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြီးဖတ်ကြည့်ကြပေဦးတော့ ကွယ်။

မီးမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မီးမီးလို သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သူတွေပါသလို မီးမီးကို အမှီပြုနေတဲ့သူတွေ လည်းပါတယ်။ မီးမီးက လူသိပ်ရွေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဈေးကြီးကြီးနဲ့ သုံးရစွဲရမယ့် နေရာမျိုးကိုတော့ လူတိုင်းမလိုက်နိုင်ကြဘူးလေ။ အဲဒီ နေရာမျိုးမှာတော့ မီးမီးနဲ့အတူတူ အနုနုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲပါတတ် တယ်။

မီးမီးဟာ ဆုံးမသွန်သင်မှုကောင်းလှတဲ့ ဘော်ဒါ တစ်ခုမှာ ပညာသင်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ မကောင်းတဲ့အလေ့ အထတွေကို လုံးဝရှောင်နိုင်ခဲ့သူပါ။ မီးမီးတစ်ယောက် စီးကရက်ကိုတောင်မှ မသောက်တတ်ဘူး။ ဘယ်လို မူးယစ်ဆေးဝါးကိုမှလည်း မသုံးတတ်ဘူး၊ မသုံးဘူး။ သူ သုံးတာက စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ ဝယ်မယ်၊ ဝတ်မယ်၊ ပျော်မယ်၊ ပါးမယ်၊ ဒါပဲ။

မိဘအပေါ်မှာလည်း ဆိုးတော့ဆိုးတာပဲ ဒါပေမယ့် စော်ကားတာ ပြန်ပြောတာတွေမရှိဘူး၊ ပြန်မ ပြောနားမထောင် ထင်ရာလုပ်တတ်တာ မျိုးပဲရှိ

တယ်။ မီးမီးကို ဘာသာပြန်ရမှာ တော်တော်တော့ ခက်သားပဲ။

မီးမီးအနေနဲ့ အဖေအမေဆီက နောက်ထပ် လက်ဖြန့်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးဆိုတာ တကယ့်ဆုံးဖြတ် ချက်ပါ။ သူ့ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဒီအတိုင်း ထိုင်သုံး နေရင်တော့ မကြာခင် ကုန်သွားမယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံတိုးပွားအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သူစဉ်းစားတယ်လေ။

အဲဒီ မှာ ဒေါ်ချယ်ရီဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အမေနဲ့ ဆက်မိတယ်။ သူက မိနီမားကက်ကြီး တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်။ မီးမီးကရှယ်ယာထည့် ရင် တစ်လဘယ်လောက် တိုးမယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ မဲဆွယ်တာ တယ်။ မီးမီးကခုမှ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လေ။ ဘာစဉ်း စားတတ်မှာလဲ။ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေကိုတော့ မီးမီးကဖွင့်ပြောတယ်။ လုပ်ပြီးမှပြောတာပေါ့လေ။ အဖေကလည်း ကြားဖူးနေတဲ့ မားကက်တစ်ခုဆိုတော့ စိတ်ချရလောက်တယ်လို့ တွေး ပြီးဝင်မပါ။ မစူးစမ်းတော့ဘဲ နေခဲ့တယ်။

မီးမီးကိုယ်တိုင် အဲဒီ မားကက်ကို မကြာခဏ ရောက်တယ်။ ဈေးဝယ်ရင်လည်း စာရင်းမှတ်ရုံပဲလေ။ တော်တော်အဆင်ပြေနေတာပေါ့။ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ လောက်အထိ သူ့ရှယ်ယာငွေပေါ်က အမြတ်ကလည်း မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေးရနေတယ်။ သင်တန်းကလည်း နောက်တစ်နှစ်တက်နေပြီ။

အဲဒီ အချိန်မှာပေါ့ကွယ်။

တစ်နေ့ သူ အဲဒီ ဒေါ်ချယ်ရီတို့ မားကက်ကို ရောက်တယ်။ ပိုက်ဆံလိုလို့ လာထုတ်တာပေါ့။ သူရောက် သွားတဲ့အချိန် ဒေါ်ချယ်ရီအခန်းမှာ ဧည့်သည်ရှိနေတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ မီးမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း မရှိဘူး၊ အပြင်သွားနေတယ်။ သူထိုင်စောင့်နေရတာ ပေါ့။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ဒေါ်ချယ်ရီက လှမ်းခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။

'မီးမီးရေ သမီးအားရင် ဒီအန်တီနဲ့အောက်ခဏ လိုက်သွားပေးပါကွယ်၊
ဒီအန်တီဆီက ပိုက်ဆံယူလာခဲ့ ပေးပါ။ အောက်ကကားထဲမှာ ထားခဲ့လို့ '...တဲ့။

မီးမီးကလည်း ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောတာပေါ့။ ဒါ ဘာ ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ။
ငွေယူပေးတာလောက်တော့ လုပ်ပေး ရမှာပေါ့။ သူ့ကိုယ့်လို့ ခိုင်းတာပဲလို့
တွေးလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ လိုက်သွားတာပေါ့။ ဓါတ်လှေခါးဆီ
လျှောက်သွားရင်း အဲဒီ အမျိုးသမီးက 'သမီးရေ၊ ဒါလေးခဏ၊ အန်တီ
လုံခြည်ပြင်ဝတ်ချင်လို့' ဆိုပြီး သူလက်ထဲက စီးကရက်ဘူးလေးကို လှမ်းပေး တယ်။
မီးမီးကလည်း ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ယူလိုက်တယ်။

ထမိဝတ်ပြီး ဓါတ်လှေခါးရောက်လာတော့ သူတို့ ကပျာကသီ
ဝင်လိုက်ကြတယ်။ မီးမီးကလည်း စီးကရက် ဘူးကို လှမ်းမပေးဖြစ်ဘူး။
အလွယ်တကူ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘဲ
စီးကရက်ဘူးကို လက်ထဲကိုင်ထားချင်တာကလွဲပြီး မီးမီးစိတ်ထဲမှာ
ဘာမှရှိမနေဘူးလေ။ ဒီကနေ့ သူလိုတဲ့ ပိုက်ဆံထုတ်ရနိုင်ဖို့ဘဲ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။

အောက်ကိုရောက်လို့ ဓါတ်လှေခါးထဲကထွက် ပြီး
ကားတွေရပ်ထားတဲ့ဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အမျိုးသမီးက ကားတစ်စီးဆီ
လျှောက်သွားပြီး ကားထဲ ဝင်တယ်။ မီးမီးကိုလည်းခဏ ငွေရေလိုက်ဦးမယ်၊ ဝင်ထိုင်
ပါဦးလို့ပြောသတဲ့။ မီးမီးလည်း ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်တာ ပေါ့။ အမျိုးသမီးက
အတက်ချုံ့ကေ့စ်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး ငွေ ရေတွက်နေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကားနားကို လူလေးယောက် ရောက်လာတယ်။
ကားတံခါးကိုဖွင့်ခိုင်းတယ်။ သူတို့ပုံစံ တွေက တင်းတင်းထန်ထန်တွေလေ။
မီးမီးတော်တော် ကြောက်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံလုတော့မယ့်သူတွေလို့ ထင် တယ်။

အမျိုးသမီးကလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ကားတံခါးကို

ဖွင့်ပေးလိုက်ရတယ်။ သူတို့ ကားထဲရောက် လာပြီး 'ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်းထုတ်စမ်း' လို့ပြောတယ်။

အမျိုးသမီးက 'ဘာပစ္စည်းလဲ၊ မသိဘူး၊ မရှိဘူး' လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီ မှာ ပြဿနာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ သတင်းအရ ရှာကြတာပဲ။ ပစ္စည်းက ကားထဲမှာလည်းမရှိ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးဆီမှာလည်းမရှိ၊ နောက်ဆုံး ပစ္စည်းတွေ သွားတဲ့နေရာကတော့ မီးမီးဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးထဲမှာ။

မီးမီးဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ခဲ့ရတော့ တယ်။ ဘာမှလည်း ပြောလို့မရတော့ဘူး ဆိုပါတော့ ကွယ်။

မီးမီးရဲ့ ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ငွေကြေးတွေဟာ မီးမီးဘဝကို ဟိုးအမှောင်ထဲအထိ ဆွဲသွင်းသွားခဲ့ပြီလေ။ မီးမီးရဲ့လက်ဝယ်မှာ အထုပ်အထည်နဲ့ မိခဲ့ပြီလေ။

မီးမီးအသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မီးမီး အရွယ်နုနုငယ်ငယ်လေး၊ ပညာသင်ဆဲ မိန်းကလေး။

ဒါပေမယ့် မီးမီးရဲ့ပြစ်မှုကိုတော့ အဲဒီ အချက် တွေက မကယ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ မီးမီးရဲ့အမေအိပ်ရာထဲ ဘုံးဘုံးလဲသွားတယ်။ မီးမီးရဲ့ အဖေ မျက်ရည်စက်လက် ရင်ကွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် မြောက်မြားလှစွာတဲ့ သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေဟာ မီးမီးရဲ့ဘဝကို လုံးဝမကယ်တင်နိုင် တော့ဘူး သမီးတို့ သားတို့ရေ။

ခုချိန်ကျမှတော့ သမီးကို ကယ်လှည့်ပါဦးလို့ မီးမီး ငိုကြွေးနေလို့ ဖြစ်ဦးမှာတဲ့လားကွယ်။ မီးမီးရဲ့ အပြစ် ကို ဘယ်သူကရောအစား ကူခံပေးလို့ရမှာတဲ့လဲ။ မေမေ ဖြင့်ကြားရတာ ရင်နာလိုက်တာကွယ်။

အချိန်တွေ။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အလဟသကုန်ဆုံး ရတော့မယ် မီးမီးရယ်။

မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့ လို့ ခုလိုဖြစ်တာပဲလို့ လက်ညှိုးထိုး

အပြစ်တင်လိုက်ရမှာ လား။ မီးမီးရဲ့ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာလား။ သနား
လိုက်တာကွယ်။

အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ဘဲ ရင်ကွဲပက်လက် ငိုကြွေးနေတဲ့

မီးမီးရဲ့အမေကို ဘယ်လိုဖြောင့်ဖျရမလဲ။ ငွေထုတ်ပိုက်ပြီး ငိုငိုတွေချနေတဲ့

မီးမီးရဲ့အဖေကိုရော ဘယ်လိုအားပေးရမလဲ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ တွေးမိလိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ မချိုလိုက်တာကွယ်။

မီးမီးလို မိန်းကလေးမျိုးတွေ ဘယ်လောက် ရှိနေသေးပါလိမ့်လို့တွေးပြီး

ရင်လေးလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မီးမီးအဖေနဲ့ အမေလို မိဘမျိုးတွေရော ဘယ်လောက်

တောင်ရှိနေကြသလဲလို့ မှန်းဆကြည့်မိပြန်တယ်။မဖြစ်သင့်တာပဲ သမီးတို့

သားတို့ရယ်။ တွေး ကြည့်ဆင်ခြင်၊ သတိထားသင့်လှတဲ့ အဖြစ်ပါလားကွယ်။
